

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 45/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava III (pôvodne Okresného súdu Bratislava III) v konaní vedenom pod sp. zn. 23Cb/7/2021 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5Cob/155/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu (pôvodne okresného súdu) v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 23Cb/7/2021 a postupom krajského súdu v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 5Cob/155/2024. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu a krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou 16. novembra 2021 domáhal určenia neplatnosti uznesení a postupu valného zhromaždenia žalovaného, pričom mestský súd rozhodol po dvoch rokoch a piatich mesiacoch, a to rozsudkom č. k. 23Cb/7/2021-290 zo 17. apríla 2024, proti ktorému podal 2. mája 2024 odvolanie, a súdny spis sa od 18. júla 2024 nachádza na krajskom súde, ktorý ku dňu podania ústavnej sťažnosti nerozhodol.

3. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 607/2025 z 23. októbra 2025 bola odmietnutá ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Podľa sťažovateľa koná krajský súd nesústredene, neefektívne a nehospodárne, keďže po uplynutí jedného roka a piatich mesiacov nebolo vo veci odvolania rozhodnuté.

5. Okrem uvedeného napadnuté konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom trvá už štyri roky a jeden mesiac.

6. Vyriešenie sporu je pre sťažovateľa dôležité, keďže podanou žalobou sa domáha určenia neplatnosti uznesení a postupu valného zhromaždenia z dôvodu obmedzenia práva sťažovateľa ako spoločníka žalovaného. Skončenie konania má pre sťažovateľa nielen satisfakčný, ale aj ekonomický význam.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Súc viazaný rozsahom a dôvodmi ústavnej sťažnosti, ústavný súd podrobil ústavnému prieskumu postup mestského súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach, berúc do úvahy argumentáciu sťažovateľa, ktorou atakuje celkovú dobu konania vo veci podanej žaloby, ktorá presiahla obdobie štyroch rokov, pričom brojí aj proti postupu odvolacieho súdu, ktorý vo veci podaného odvolania nerozhodol.

9. S prihliadnutím na rozhodnutie ústavného súdu vo veci predchádzajúcej takmer totožnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa (I. ÚS 607/2025) ústavný súd nemá dôvod odkloniť sa od svojich záverov ani v tu prejednáwanej veci namietaného porušenia totožných práv v totožných konaniach vedených mestským súdom a krajským súdom.

10. V podstatnom pritom zdôrazňuje, že pri rozhodovaní o tom, či v konkrétnych okolnostiach veci došlo k vzniku zbytočných prieťahov, prihliada aj na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok ESLP z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku,

rozsudok ESĽP zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66, rovnako tak aj napr. IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, I. ÚS 239/2024). Uvedené platí o to viac v konaniach, ktoré nemožno s prihliadnutím na ich predmet priradiť k sporom, ktoré by si z časového hľadiska vyžadovali osobitnú starostlivosť [napr. občiansky stav a spôsobilosť osôb (Bock proti Nemecku, rozsudok z 29. 3. 1989, Laino proti Taliansku, rozsudok z 18. 2. 1999), zverenie dieťaťa do starostlivosti (Hokkanen proti Fínsku, rozsudok z 23. 9. 1994, Niederböster proti Nemecku, rozsudok z 27. 2. 2003, III. ÚS 351/2014, III. ÚS 181/2011), pracovnoprávne spory (Vocaturu proti Taliansku, rozsudok z 24. 5. 1991, I. ÚS 345/2014) a pod].

11. Mestský súd v napadnutom konaní meritórne rozhodol rozsudkom č. k. 23Cb/7/2021-290 zo 17. apríla 2024 a po vykonaní úkonov súvisiacich s podaným odvolaním sťažovateľa predložil súdny spis krajskému súdu, na ktorom sa nachádza od 18. júla 2024. Napadnuté konanie sa v merite veci pred súdom prvej inštancie skončilo ešte pred podaním ústavnej sťažnosti (december 2025, pozn.), pričom súd prvej inštancie vo veci rozhodoval dva roky a päť mesiacov, čo v zmysle už citovanej ustálenej judikatúry ESĽP nemožno, berúc do úvahy predmet sporu, ktorý nepatrí do kategórie citlivých konaní vyžadujúcich si promptný zásah konajúceho súdu, označiť za také konanie, ktoré by samo osebe dosahovalo potrebnú intenzitu s následkom existencie zbytočných prietáhov.

12. Obdobne dĺžka konania na krajskom súde v trvaní 17 mesiacov (ku dňu podania ústavnej sťažnosti, pozn.) je s prihliadnutím na ustálenú judikatúru ESĽP (bod 10 *in fine* tohto uznesenia) stále akceptovateľná, a preto nedosahuje ani po zohľadnení celkovej doterajšej dĺžky konania na súdoch oboch inštancií (štyri roky) ústavnoprávne relevantnú intenzitu znamenajúcu zásah do práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

13. Zároveň je potrebné v kontexte odvolacieho konania vziať do úvahy povahu konania súdu druhej inštancie, ktoré je v rámci Civilného sporového poriadku koncipované ako konanie, keď odvolací súd nemusí vo veci nariadiť pojednávanie, čím zákonodarca sledoval práve rýchlosť, efektívnosť a hospodárnosť odvolacieho konania. Je na úvahe konkrétneho odvolacieho senátu, či rozhodne bez nariadenia pojednávania. Ak odvolací senát rozhoduje o odvolaní bez nariadenia pojednávania, nemožno časový úsek v danej situácii od podania odvolania do konečného rozhodnutia súdu druhej inštancie označiť ako „nečinnosť“. Je nutné prihliadnuť na časový rámec, ktorý je potrebný na oboznámenie sa s obsahom súdneho spisu, procesným postupom súdu prvej inštancie, dôvodmi odvolania a vyjadreniami strán sporu. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že skutočnosť, že súd nevykonáva žiadne úkony, nemusí nevyhnutne znamenať, že nekoná a vecou sa nezaobera (pozri aj III. ÚS 106/2018, I. ÚS 123/2021, I. ÚS 555/2024).

14. Už uvedené čiastkové závery preto vedú k záveru o odmietnutí ústavnej sťažnosti smerujúcej proti postupu mestského súdu v napadnutom konaní a postupu krajského súdu v napadnutom konaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

15. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv, k čomu nedošlo.

16. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť opätovne, avšak po splnení všetkých zákonných podmienok.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu